

přechod mouky z výroby do konsumu zdržován, poněvadž okolnost ta tvoří jen známku obchodu řetězového. Neoprávněnost nákupu, pokud se týče prodeje mouky dána jest však v přítomném případě nešetřením předpisů o obchodu s moukou.

Čís. 503.

Podlounný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Podlounný vývoz koně spadá pod ustanovení cit. zákona.

Skutková podstata trestného činu dle § 2 cit. zák. nevyžaduje, by pachatel jednal ze zjištěnosti.

Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. nevztahuje se na činy spáchané před jeho působností.

(Rozh. ze dne 7. července 1921, Kr I 560/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. dubna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle § 2 lit. c) zák. ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n., vyhověl však jich odvolání potud, že zrušil výrok nalézacího soudu, jímž byli obžalovaní zařazeni do pracovního oddílu.

Důvody:

Po stránce věcné dovozuje stížnost, že zjištěné jednání obžalovaných nezakládá vůbec žádného trestného činu (čís. 9 a) § 281 tr. zák.). Zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. má za účel zabrániti nedovolenému vývozu předmětů potřeby, sloužících výživě a ošacení domácího obyvatelstva; proto mluví o zboží a o dodávkách na vagony. Tažný kůň k takovýmto předmětům prý nenáleží. Není prý zjištěno, že pachatelé jednali ze zjištěnosti a v úmyslu zločinném, jaký zákon předpokládá.

Stížnost není odůvodněna. Zákon o stíhání podlounného vývozu prohlašuje v § 1 za zakázaný a trestný každý nedovolený vývoz a jakoukoli dopravu předmětů potřeby do ciziny vůbec. Co do pojmu »předmětů potřeby« odvolává se zákon na § 1 zák. o lichvě. Vztahuje se tudíž na všechny věci movité, které slouží přímo neb nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Pro omezující výklad, hájený ve zmateční stížnosti, není v zákoně žádné opory. Zejména proň nemluví okolnost, že zákon zmiňuje se o vagonových zásilkách (v § 2 lit. c) a o zboží (v § 4), neboť pojem »zboží« je zajisté mnohem širší a nelze jej omezovati jen na předměty sloužící k výživě a ošacení obyvatelstva a možnost vagonových zásilek je dána u předmětů potřeby všeho druhu. Nemůže býti tedy žádné pochybnosti o tom, že podlounný vývoz koně, sloužícího tak eminentně potřebám lidským, spadá pod ustanovení zákona o nedovoleném vývozu. Ke skutkové podstatě trestného činu dle § 2 cit. zák. nežadá zákon, jak mylně tvrdí stížnost, aby pachatel jednal ze zjištěnosti; pohnutka trestného jednání pachatelova jest i zde pro pojem trestného činu lhostejna. Pro opačné mínění není v zákoně opory. Po stránce subjektivní zjišťuje rozsudek a náležitě odůvodňuje, že všichni tři obžalovaní jednali ve vzájemné dohodě a v úmyslu, aby dopravili koně bez úředního povolení do ciziny. Více zákon v tom směru nežadá.

V odvolání stěžují si obžalovaní právem, že zařazení jejich do trestního pracovního oddílu není zákonem odůvodněno. Jest jisto, že zákon ze dne 18. března 1921 č. 129 sb. z. a n. neplatil v době spáchání trestného činu dne 3. února 1921 a že upravuje v prvním odstavci § 1 výrok o trestu při budoucím odsouzení pro zločin podle zákona o válečné lichvě neb podle zákona o stíhání podlédného vývozu předmětů potřeby do ciziny, tedy trest sám, a nikoliv jenom formu odsuzujícího výroku. Pak ovšem, poněvadž jest tento zákon přísnější, nežli zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., platí všeobecná zásada materiálního práva trestního, která došla výrazu již ve článku IX. uvoz. zák. k tr. zák., že zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. nepůsobí zpět, že ho tedy nelze použítí pro výrok o trestu při odsouzení, které nastalo sice, když již zákon nabyl působnosti, vztahuje se však na čin, který byl spáchán před jeho působností, pokud zákon sám neobsahuje zvláštního ustanovení, že se vztahuje i na činy, spáchané před jeho působností. Právě zmíněný zákon takového ustanovení neobsahuje, a nelze ho proto použítí na čin obžalovaných, který byl spáchán dne 3. února 1921, což jest ostatně i ve shodě s §em 4. zák. ze dne 13. března 1919 čís. 139 sb. z. a n., kterýž ustanovuje, že, pokud v zákoně nic jiného není stanoveno, počíná se jeho účinnost 30 dní po vyhlášení. I v tomto ustanovení jest obsažena zásada, že zákony nepůsobí nazpět, pokud neobsahují o tom zvláštního ustanovení. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i § 8 zák. ze dne 18. března 1921 čís. 129 sb. z. a n., který má patrně na mysli právě přechodnou dobu a mluví všeobecně o osobách odsouzených pro trestné činy, pro které lze podle § 1 právě zmíněného zákona uznati na zařazení do trestního pracovního oddílu, a nařizuje, aby i těchto osob vůbec, tudíž bez ohledu na to, byli-li odsouzeni již před platností tohoto zákona anebo teprve nyní za jeho platnosti, při výkonu trestu na svobodě bylo užito, pokud možno, k provádění prací uvedených v § 3 tohoto zákona. Podle tohoto ustanovení mohou tedy i osoby, u nichž nebylo vysloveno zařadění do trestního pracovního oddílu, vykonávati tyto práce, a bude tomu tak též u obžalovaných.

Čís. 504.

Ke skutkové podstatě zločinu vyhnání plodu postačuje, byl-li plod v době zásahu živý, třebaš nebyl způsobilým, by se z něho vyvinulo dítě schopné k životu.

(Rozh. ze dne 7. července 1921, Kr II 66/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 20. prosince 1920, jímž byla obžalovaná podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvobozena od obžaloby pro zločin podle § 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věť soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Soud první stolice sprostil obžalovanou z obžaloby pro zločin vyhnání plodu, poněvadž nevzal za prokázáno, že by obžalovaná byla bý-